

Î N C H E I E R E

05 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de ÎCS „DRA Draexlmaier-Automotive” SRL,

în cauza civilă la cererea înaintată de Valeriu Cojocaru către ÎCS „DRA Draexlmaier-Automotive” SRL cu privire la anularea ordinului de aplicare a sancțiunii disciplinare,

împotriva deciziei din 20 august 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost admisă cererea de apel înaintată de Valeriu Cojocaru, fiind casată hotărârea din 26 decembrie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Central, și pronunțată o nouă hotărâre de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 24 iulie 2018, Valeriu Cojocaru a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „DRA Draexlmaier-Automotive” SRL cu privire la anularea ordinului despre aplicarea sancțiunii disciplinare.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, activează în cadrul ÎCS „DRA Draexlmaier-Automotive” SRL în baza contractului individual de muncă nr. XXXXXXXXXXXX din 19 septembrie 2013, în funcția de intendent (Cod ocupație CORM143917).

La 30 aprilie 2018, i-a fost adus la cunoștință ordinul nr.199/18 din 30 aprilie 2018 despre aplicarea sancțiunii disciplinare – avertisment. Pe parcursul perioadei de timp indicate în ordinul de sancționare - ianuarie, februarie, martie 2018, prin mesaj telefonic sau prin e-mail a avizat de nenumărate ori superiorul său, Dzin Anastasia, despre faptul că are nevoie de timp pentru a-și însoți copilul în vârstă de 7 ani la liceu, programul de învățământ începând de la ora 08.30. Astfel, calificarea încălcării ca întârziere nu o recunoaște, deoarece a acționat conform Regulamentului de ordine internă. Perioada inclusă ca termen ce i se califică drept încălcare include 90 zile calendaristice, programul de activitate de muncă în această perioadă la

reclamant a fost mult mai mic, având parte de zile de odihnă, concediu de odihnă, concediu medical.

Potrivit reclamantului, ordinul de sancționare este ilegal, neîntemeiat și nejustificat, sancțiunea disciplinară a fost aplicată cu încălcarea prevederilor art. 209 alin. (1) și art. 210 alin. (1) lit. a) din Codul muncii.

Reieșind din cele expuse, reclamantul a solicitat anularea ordinului de sancționare nr.199/18 din 30 aprilie 2018 despre aplicarea sancțiunii disciplinare - avertisment.

Prin hotărârea din 26 decembrie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Central, cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Cojocaru către ÎCS „DRA Draexlmaier-Automotive” SRL cu privire la anularea ordinului de aplicare a sancțiunii disciplinare, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 20 august 2019 a Curții de Apel Bălți, a fost admisă cererea de apel înaintată de Valeriu Cojocaru, fiind casată hotărârea din 26 decembrie 2018 a Judecătoriei Bălți, sediul Central, și pronunțată o nouă hotărâre de admitere a acțiunii. S-a anulat ordinul ÎCS „DRA Draexlmaier – Automotive” SRL nr.199/18 din 30 aprilie 2018 prin care Valeriu Cojocaru a fost sancționat cu avertisment, conform prevederilor art. 206 alin. (1) din Codul muncii. S-a încasat de la ÎCS „DRA Draexlmaier – Automotive” SRL în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 175 lei.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a stabilit că, pe parcursul a mai multor zile din lunile ianuarie, februarie, martie 2018, Valeriu Cojocaru a întârziat la serviciu, ultima dintre care a avut loc la 29 martie 2018. Însă, angajatorul nu a aplicat sancțiuni disciplinare în privința lui Valeriu Cojocaru, deși era în drept, pentru fiecare întârziere, să aplice sancțiune disciplinară în decurs de o lună din ziua constatării fiecărei abateri disciplinare, așa cum prevede art. 209 alin. (1) din Codul muncii. Or, întârzierea periodică la serviciu a lui Valeriu Cojocaru, pe parcursul a mai multor luni sau zile, nu poate fi considerată abatere disciplinară continuă, fiecare din întârzieri având statut de abatere realizată, finisată în ziua respectivă. În așa mod, instanța de apel a menționat că termenul de o lună, prevăzut de art. 209 alin. (1) din Codul muncii, curge pentru fiecare abatere disciplinară separat, adică pentru fiecare întârziere în parte, iar termenul de o lună aplicabil pentru fiecare întârziere în parte expiră, respectiv, în numărul și denumirea lunii pe care o poartă.

Totodată, instanța de apel a reținut că ordinul privind aplicarea sancțiunii disciplinare conține mențiunea că, sancțiunea disciplinară se aplică pentru întârzieri la serviciu pe parcursul lunilor ianuarie, februarie, martie 2018, dar nu este indicat în care zile întârzierea a fost considerată de către angajator drept abatere disciplinară, și în care dintre aceste zile întârzierea a fost tolerată de patron.

În așa mod, instanța a conchis că, ordinul contestat este întocmit cu abateri de la prevederile legale, purtând un caracter generic, nefiind determinată fapta imputabilă salariatului privind încălcarea disciplinei muncii, circumstanță ce îl face în imposibilitate pe ultimul să se apere și să-și protejeze drepturile sale.

La 22 noiembrie 2019, ÎCS „DRA Draexlmaier-Automotive” SRL a contestat cu recurs decizia din 20 august 2019 a Curții de Apel Bălți.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către

participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar, s-a indicat că instanța de apel a ignorat argumentele expuse de ÎCS „DRA Draexlmaier-Automotive” SRL în cadrul procesului, iar intimatul a omis să prezinte probe în confirmarea afirmațiilor sale cu privire la faptul că s-ar fi învoit de fiecare dată de la superiorul său.

Astfel, recurenta a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei din 20 august 2019 a Curții de Apel Bălți și menținerea hotărârii din 26 decembrie 2018 a Judecătorei Bălți, sediul Central.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎCS „DRA Draexlmaier-Automotive” SRL este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Bălți a fost pronunțată la 20 august 2019 și expediată participanților la proces la 27 septembrie 2019 (f.d. 137), fiind recepționată de recurentă la 01 octombrie 2019 (f.d. 138). Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 20 august 2019 a Curții de Apel Bălți a fost înregistrat la 22 noiembrie 2019, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii

circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de ÎCS „DRA Draexlmaier-Automotive” SRL.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de ÎCS „DRA Draexlmaier-Automotive” SRL.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Iurie Bejenaru